

Vychází 1., 10., 20. každého měsíce o 11. hod.
Expedice se nachází na ostrově Kampa 508—III.

Předplatní podmínky:
Pro Prahu: čtvrtletně 90 kr., půlletně 1 zl. 80 kr., celoročně 3 zl. 60 kr.
(Předplacení pro Prahu přijímá též Národní knihkupectví **Em. Petřika**.)

DALIBOR.

S poštou v říši rakouské: čtvrtletně 1 zl., půlletně 2 zl., celoročně 4 zl.

V státech německých: čtvrtletně 25 str. gr., půlletně 1 tol. 20 str. gr., celoročně 3 tol. 10 str. gr.

Pro Rusko: čtvrtletně 1 rubl, půlletně 2 rubly, celoročně 4 rubly.

Časopis pro hudbu a umění vůbec.

Zvonařův rozbor národních písní českých.

(Kriticky objasněn.)

d) *Nápěvy v oběmu šesti tónů.*

Nápěvů s objemem šesti tónů máme hojnost. Některé se zakládají na škále *c d e f j a*, některé na škále *a h c d e f*. Tyto jsou měkkého, ony tvrdého tónorodu. K prvním náležejí nápěvy písní „Ach synku, synku, doma-li jsi“ — „Ach není tu, není“ a j. v. Nápěv první písně začíná se tónikou a sexta přichází v něm teprve v druhém odstavci co nejvyšší melodický bod; v druhé písni začíná se nápěv právě sextou, tedy v celém nápěvu nejvyšším tónem, což jest krásným a velevýznamným tahem tohoto nápěvu. Kdežto první nápěv od nejnižšího tónu vychází, zponenáhla k vyšším tónům vystupuje a teprve asi uprostřed na nejvyšším tónu se octne: vyvinuje se cit také jen zponenáhla a dosahuje nejvyššího výrazu teprve nejvyšším tónem. Jinak v druhé písni; že zde nápěv nejvyšším tónem začíná, zdá se, jakoby se cit již před započítím na nejvyšším stupni nalézal, pročez zpěv již jakoby plným proudem začne, a úplný výraz citu se již v prvním tónu soustředí.

Původce tohoto nápěvu měl zajisté v sobě jiskru genia, již nedosadí žádné hledání a umělé k zpěvu se podněcování. Dříve nežli začal pěti, byl zajisté naplněn pocitem největší roztouženosti, co se v takovém stavu mysle zapěje, jest, kdyby i prostým bylo, pravdivým a zůstane krásným po všechny časy.

Avšak musím tě, ty drahá perlo českého zpěvu, prozatím opustiti, shledáme se ale ještě jednou.

Podobný začátek sextou má také nápěv písně „Nejsi, nejsi, jak si se dělala;“ že ale sexta později vyššími tóny překonána jest, nemá v tomto nápěvu důležitost, jako v onom, ačkoliv neuznamenati nelze, že tento interval, alespoň v prvních dvou taktech a všady, kde se později vyskytuje, nápěvu tétož výraznosti jako předešlému dává.

V zpěvníku Holanovu „královská kaple,“ vyd. r. 1693, nalézá se jeden nápěv, který má s nápěvem písně „Ach není tu, není“ trochu podobnosti melodické i rhythmické; mimo tento nemá nápěv „Ach není tu“ sobě podobného; jest tedy *jedináčkem* matičky vlasti.

Měkký tónorod jest rovněž tak jako tvrdý zastoupen velevýznamnými a krásnými nápěvy v objemu šestitónů. Nápěv písně „Až tady pojedu, já se neohlídnu,“ jež do této třídy náleží, začíná se pátým tónem, od kterého se hned k šestému nejvyššímu a nejvýraznějšímu tónu povznese; tomuto podobá se nápěv písně „Dala mně má milá rozloučení.“

Jiného způsobu a rázu, ačkoliv také šestitónový objem mají, jsou nápěvy, jež se pohybují v pěti tónech nad základní tón, jako nápěv písně „Okolo zahrádky teče studená vodička“ a v. j. Tento spodní půltón nepřičiňuje ale nápěvu též výraznosti jako půltón aneb celý tón nad kvintou. Podle povahy náležejí tyto nápěvy spíše do třídy nápěvů v objemu pěti tónů, neboť postrádají čelných vlastností značivých, jimiž vynikají nápěvy v předešlém způsobu šestitónového objemu.

Nápěv písně „Pojeď, chlapče, pojeď domů“ liší se od spolorodých nápěvů v pravém šestitónovém objemu tím, že přechází v druhé polovičce prvního dílu do příbuzné tvrdé tóniny, anyžto předešlé v hlavní tónině zůstávajíce, obyčejně polovičným závěrkem v prvním díle se končí. Podobně modulační tahy budou později na svém místě uvažovány.

Šestým tónem rozmnožily se znamenitě prostředky, jimiž nápěv výraznosti nabývá. Jím dostaly nápěvy příměsku vášnivosti, větší vnitřní pohnutosti, neklidnosti a staly se smyslnějšími o značné poznání; všechny vlastnosti, jakých jsme při nápěvech s menším tónovým objemem ještě neznamenali; ty byly klidné, neprobuzené, neuvědomělé; výrazu svého nabývaly jediné od *veliké* aneb *malé* tertie; tato jim vtiskovala lehounkého stesku a milounké zádumčivosti, ona svéžesti a čerstvosti. V sextě dostala tercie mocné společnice, která jí pomohla tónorod určitěji označiti a jí *nastíněný* výraz *zvýšiti a dokonati*.

Nápěvy v objemu pěti tónů porovnal bych s myslí dětskou, ony pak v objemu šesti tónů s myslí jinošskou; neboť se teprve v těchto začíná probouzeti síla, kteréž v nápěvech s větším objemem vždy více a více přibývá.

Ejhle, jak mnoho může jediný tón! — První, kdož k objemu pěti tónů jednoho tónu ve výšce přičinil, zajisté netušil, jak mnoho výrazu tímto tónem nápěvu přibude.

Ačkoliv řada šesti tónů k skládání prstonárodních nápěvů postačuje, nespokojil se jí lid přece, nýbrž ji rozšířil do výšky ještě několika tóny. Nápěvy v objemu šestitónovém musily ještě postrádat *vzletnosti*, kteréž lze docíliti toliko jen v takovém tónovém objemu, kde se může nápěv vzná-

šeti, kde může zalétati k tónům vyšším, jako jsou osmý, desátý a t. d. nad základním tónem. Rozmnožením objemu šestitónového o jeden tón nabyt již nápěv trochu vzletnosti; ta vzletnost nebyla ale ještě úplnou a trvanlivou, poněvadž se nápěv jen k sedmému tónu, septimě, povznésti mohl, odtud zase sklesnouti musil, jakoby si byl křídélka popálil. Příčinou toho jest povaha tohoto sedmého tónu, který se přirozeně k nižším tónům kloní. Úplné vzletnosti může nabýti nápěv teprve v objemu osmitónovém.

e) *Nápěvy v objemu sedmi tónů.*

Především jiným musím při těchto nápěvích poznamenati, že se nepohybují jako předešlé mezi tónikou a některým nápěv ve výšce ohraničujícím intervallem, jako byly v předešlých nápěvech kvarta, kvinta a sexta, nýbrž že se pohybují mezi *dominantou* a *septimou* od dominanty, tedy mezi *pátým a jedenáctým* tónem od tóniky počítajíc. Mluvím-li zde o septimě, budiž tedy rozuměna septima *dominanty* a nikoliv tóniky. Na nápěvu písně „Ovčák pase ovce“ lze si takový objem dobře představit. Nápěv tento pohybuje se mezi tóny *j*, *f*, tedy v objemu malé septimy; nejnižší v něm tón *j* není ale základním tónem čili tónikou, nýbrž *kvintou* čili *dominantou*, poněvadž jest základní tón téhož nápěvu *c*; *f* jest k tónu *j* septimou, k základnímu tónu *c* ale jedenáctým tónem čili undecimou.

Jistým znakem a zvláštností těchto nápěvů jest, že se obvykle začínají dominantou. Nápěv písně „proto jsem se vdala“ budiž příkladem takovéhoto nápěvů v *tvrdé*, nápěv písně „Sedlák na louce seče“ pak v *měkké* tónině. V obou dvou nápěvech přichází septima dominanty co nejvyšší tón, při kterém se jakoby zlomení nápěvu uznamenává. Takové nápěvy zdají se, jakoby byly obtíženy nějakou přirozenou vadou, jakoby se jim nedostávalo životní síly; podobají se bylině, jejíž vrcholka zakrsala. Zvlášť se tento pocit vtírá při nápěvech v tvrdém tónu, čehož příčinu nalezám ve veliké tercii, kteráž vzbuzuje předtuchu větší bujnosti nápěvu. Nápěv písně „Šla dívka na trávu“ začne pěkně vykročile; podle takového začátku a podle veliké terciie očekává se, že se nápěv bujně vyvine; avšak již v třetím taktu ochabne živost (právě v bodu, kde se septima vyskytne); očekávání se nevyplní; nápěv, jenž bujně začal, najednou zkrotne.

To vše lze též znamenati na nápěvích písní „Už semně láska zrušila“ — „Ty zdejší panenky, ty jsou nanic“ a m. j.

V písni napřed jmenované jest pozoruhodná výborná deklamace; každé ve větě důležité slovo jest vyraženo vyšším tónem; v první větě totiž slovo „zrušila“, — v druhé „která“ a „nejvíce“, — v poslední „žádnému“ a v slově „nevěřila“, syllaba „ne.“ (Pokračování.)

Pražské hudební zpomínky.

Sepsal Dr. A. V. Ambrož.

Když byl Beethoven zemřel, nastala, jak se Schumann humoristicky vyjádřil, „velmi suchá leta, kde museli Bohu za každé stéblo děkovati.“ Též František Schubert a C. M. z Webrů následovali brzo slavného mistra, Rossini u-

zavřel zároveň svým „Vilémem Tellem“ svou dráhu; Spohr sestárnuv, počal být svým vlastním opisovačem, slabounký Bellini byl bůžkem času. Ještě nebyla nastala Lipsku nová skvělá doba; slovem, „byla to velmi hubená leta.“ Toliko virtuosové, jsouce zbožňováni, zažili zlatých dnů, jakých nebyli před tím nikdy viděli. Tehdáž napsal jistý kritik u příležitosti Thalbergova koncertu: „Na hudebním nebi skví se tři velké hvězdy, jejichžto záře se po celém světě rozlévá: jsou to Malibranka, Paganini a Gusikov (nyní úplně zapomenutý polský žid, jenž hrál na slaměnou harmoniku). — Thalberg je snad povolán býti *čtvrtou hvězdou*.“

Thalberg byl přede vším onen virtuos, při jehož hře div zanícením nepukla Vídeňská kritika, která krátce před tím počínajíc Paganinim začla sloužiti zlatému teletí nastávajícího virtuoství. Kritiky Wiestovy v Bäuervlově „Theater-Zeitungu“ — tehdejším organu Vídeňské intelligence — byly už pobočními kusy k přemrštěným, fantasticko-poetickým viděním, která mají Jean Paulovi hrdinové Albano, Horior atd. ve zvláště důležitých okamžicích. — Sloh těchto kritik byl — cituju toliko dle zpomínek — as následující: „Duhý, stavíce se nad duhami, vypínaly své barvolesklé kruhy nad křišťálovými, kouzelnými zámky; z vodometů světelných sršely brilliantové jiskry k nebesům a z nich vynořila se božská žena — melodie.“

Toto bombastické nakupení obrazů přetlumené v holou prosu nemělo nic více znamenati, než že Thalberg nechal nějakou melodii dle svého způsobu prokmitati uprostřed passáží. Jednou zmizel dobráku Wiestovi mezi koncertem docela Thalberg před očima a na jeho místě seděla — Fantasie u piana. Podobné věci platily tehdáž za duchaplné a čítaly se s velkou zbožností. Když pak Liszt „nastoupil“ a čtvrtouhvězdou na hudebním nebi tak silně zatemnil, že o ní pak vlastně nebylo takřka ani řeči; zvrhlo se zanícení koncertních zpravodajců v pravý tarantelní tanec nadšení, a obecenstvo tančilo sebou. Celá věc počínala být psychiatricky velmi zajímavou. Druhá velmoc vídeňské žurnalistiky — Saphirův časopis „Humorist“ fantazoval s Theaterzeitungem o závod. Po jistém Lisztově koncertě zdálo se M. G. Saphirovi na př., jak se ustrašené klavíry do koutů sálu utíkají. Náš duchaplný krajan Dr. Hanzlík — skladatel „Milostné písně pod Vyšehradem“, „Českého houslisty“, spisovatel knihy „*Dějiny koncertovství ve Vídni*“, která vyniká rovněž tak drahocennou, s podivuhodnou píli nashromážděnou látkou jako brilliantním znázorněním. — Dr. Hanzlík podal v knize té několik bohužel jen řídkých příkladů jásajícího nadšení, které na jevo dávali zanícením pomínulí kritikové ze svých blázineckých celí v Theaterzeitungu, Humoristu, Sammleru atd. ne-li pro skandál světa, alespoň potomstva.

Praha leží příliš blízko u Vídne, tak že jsme velmi jasně slyšeti mohli hluk a jánot jejich. Na štěstí měli jsme v Praze za náčelníka kritiků velmi důkladného, přesně vzdělaného muže, jenž nebral věc na lehkou váhu; muže, jehož cenu nedovedlo naše tehdejší obecenstvo nižádným způsobem uvážiti; byl to profesor *Antonín Müller*.

(Pokračování.)

Úvahy.

Souvenir de Ch. M. Weber. Rêverie sérieuse par Jos. Löw (op. 34). Ve Vratislavi u C. F. Hientsche.

Fantasia brillante sur des motifs de l'opera „L' Africaine“ de G. Meyrbeer, — par J. Löw op. 21. V Praze u E. Wetzlera.

Novellette pour le piano par J. Löw (op. 6). V Lipsku u Kistnera.

Nemohouce se o všech těchto salonních skladbách pro skromnost místa do podrobnosti vyjádřiti, obmezujeme se pouze na povšechné jejich posouzení. V první skladbě (op. 34) užil p. skladatel známé Webru od mnohých připočítané písně „Když jsem s polehounka“ k malé fantasii, nechav ji zprvu zcela jasně avšak s malou změnou vystoupiti, načež se jí jen s povzdálí dotýká aneb ji vkusně variruje. Taktéž utvořil p. Löw z oblíbených motivů z opery „Afrikanky“ pěknými arabeskami a passažemi je ovinuv a přiměřeně je k sobě spojiv vděčnou salonní skladbu pro nadějně pianisty. V třetí kompozici (op. 6) osvědčil p. skladatel, že není chud na pěkné melodie a že zná přiměřeně motivy zpracovati a k pěknému celku zaokrouhliti; slovem skladby ty nedělající nároků na nějakou hloubku myšlének potkají se při dobrém provedení s rozhodným úspěchem. —x—

Dopisy.

Z Petrohradu. (Al. Winterberger, prof. konservatoria. — Čajkovského „Undina.“)

Místo zemřelého Alexandra Dreyschocka zvolen jest p. Alex. Winterberger, žák Lisztův za profesora vyšší klavírní hry na zdejší konservatoriu. Pan Winterberger jest znám co výtečný pianista z Vídně a komponuje nyní velkou německou operu. — Co nevidět přibude sem professor moskevské konservatoře Čajkovský, aby zde uvedl na jeviště novou svou zpěvohru „Undinu“, k níž libretto je vzato z „Undiny“ Žukovského. Provozování nové opery je už zjištěno a lze od ní mnoho očekávati, poněvadž Čajkovský v první své opeře „Vojevoda“, která byla v loni v Moskvě provozována, objevil nevšední nadání komposiční.

Z Paříže. (Gounod. — Jean d'Arc.)

Slavný skladatel Gounod, tvůrce opery „Faust“ a „Romeo a Julie“, upustil od úmyslu, skládati operu na text „Francesca di Rimini“; za to však požádal spisovatele Barbiera a Carré, aby mu napsali operní text dle nějakého dramatu od Shakespeara. — Mermet dokončil právě operu „Jean d'Arc“ (Pannu Orleanskou), která se v zimě provozovati bude. Pan Faure bude Karla VI. a slč. Nilsonova pannu Orleanskou dávatí.

Z Mnichova, dne 28. srpna. (Wagnerova opera „Rheingold“. — H. z Bülowa.)

V pátek dne 27. srpna odbývala se generalní zkouška v kostumech na operu „Rheingold“ od Rich. Wagnera. Zítra má býti první, dne 31. srpna druhé, dne 2. září třetí představení. V orchestru účinkuje 119 hudebníků, mezi jinými 10 virtuosů na harfu. Z Paříže přibyli jsem citelové Wagnerovi a žurnalisté, aby byli přítomni prvnímu představení; mezi jinými Catulle a Judith Mendes, Ed. Schuné, Villiers de l'ile d'Adam, St. Saens, Pasdeloup a jiní. Dvorní kapelník a ředitel zdejší konservatoře, p. Hans z Bülowa, zadal podruhé vzdor tomu, že mu J. M. král 7000 služného a 4000 pensí nabídnouti dal, o své propuštění, a v naději, že se jeho žádosti vyhová, opustil Mnichov a odebral se do Berlína, kde se snad usídli.

Ze Stockholmu. (Tenor Oskar Arnoldson a skladatel Hallström.)

Před nedávnem odebral se odtud do Berlína p. Oskar Arnoldson, první tenorista zdejší švédské opery, a zpíval o 11. hod. dopol. v král. operním divadle na zkoušku první arii Hüona z „Oberona“ a sortitu Almavivy z „Lazebníka.“ Jeho tenor je

krásný, zvučný, máje 2 oktávy v objemu a dosahuje až k C dvoučárkované oktávy. Škola jeho je výborná, trillek korrektní a přednos promyšlený. — Pan Iv. Hallström složil komickou operu „Očarovaná kočka“, která se v Stockholmu velice líbí.

Z Münsteru. (Přednáška Dra. Landoise.)

V přírudo-historickém spolku přednášel před nedávnem Dr. Landois o svém nejnovějším pozorování, jež se týká tónových a hlasových přístrojů u hmyzů. Mezi jiným pravil: Tónová výška hlasu a tónu u hmyzů dá se po krátkém cvičení velmi snadno určití. Hlas mouchy domácí pohybuje se skrze dis, cis, h, b; její křídelní tón je e aneb f. Hlas mouchy bzučivé h, c, b; křídelní tón g, f. Hlas včelíčky a h, c nad linií; křídelní tón gis, a, medáka h, křídelní tón hluboké A pod linií, soustavy houslového klíče, hospodář. včely (Blüthenbiene) 3krát čárkované f, křídelní tón a aneb g v liniové soustavě. Náš obyčejný komár vydává za letních večerů, kde bzučí oblakovitě v rojích, hlas svůj ve výši tónu e aneb d. Zapěje-li někdo tón tento na blízku roje, spustí se náhle celé množství komárů na zpívajícího.

Z Pardubic dne 29. července. (Výlet zpěv. spolku.)

V neděli dne 11. července t. r. zažil jsem já a několik soudruhů rozkošné hodiny; byla totiž produkce (první vystoupení!) ženského pěveckého spolku v Heřmanovu Městci ve vkusném sále u p. Pivničky. Protože pardubický ženský spolek „Ludmila“ svým ředitelem p. Tom. Strěbským právě ten den výlet do Heřmanova Městce uzavřel, vydal se, jak se sebou rozumí, také mladý svět mužský z Pardubic na pěknou tuto pouť. V Heřmanovu Městci uvítali nás oba pěvecké spolky, při příležitosti nás ředitel p. Janda vřele oslovil a všem příchozím pardubickým hostům třikráte „Slávu“ provolal, což celý zástup opětoval. Po krátkém občerstvení šlo se při krásném počasí do zámeckého parku, kdež jsme všichni ve stinn košatých stromů a líbeznou vůni nejrozmanitějších květin vskutku pookřáli. Zdržíc se zde as 2 hodiny, putovala celá společnost (neb i cizích nyní značně přibylo —) přes malé a velké náměstí Městecké do hostince p. Pivničky, bavíc se zde až k produkci milou nám rozmluvou a velmi dobrými nápoji. Čas produkce se blížil, hosté se scházeli a první číslo programu počalo. Hrála se „Slovanská ouvertura“ od Tittla, řízením kapelníka p. Kejklička a musela se na žádost obecenstva opakovati. Napnutě jsme očekávali první vystoupení ženské pěvecké jednoty „Cecilie“. Zpíval se ženský sbor: „Otčina“ od Škroupa a sice velmi a čistě precísne; zvláště vynikal trojzpěv pro ženské hlasy: „Dar nejněžnější“ od Pivody, jež starostka a dvě nám neznámé slečny (údy „Cecilie“), provedli. Mužský zpěvácký spolek zpíval žertovný sbor: „Ženské klepy“ od Vinaře s patřičným výrazem; zvláště vynikali oba spolky ve „slavnostním sboru“ od Karlíka, klerýž na bouřlivý a všeobecný potlesk se opakovati musel. Barytonovou píseň od Krova: „Porodila mne moje matička“ přednášel p. Janda (slyšeli jsme ji rozmile též v Pardubicích!) a z opery „Rigoletto“ od Verdi-ho hrál na pianě pan Haut; obě solové čísla se publikum líbily. Sbory mužské i ženské řídil jejich ředitel p. Janda. Po produkci následoval ples, a mohu říci, že jsem i soudruhy z Pardubic na dlouho tak mnoho a tak se zalíbením netančili, jako při zvucích čistě provedené hudby nově zřízené kapely Heřmano-Městecké. Svítání ráno nás překvapilo a my pomysleli též na zpáteční cestu s tou blahou nadějí, opět brzo uvědomilé a bodré obyvatelstvo v Heřmanově Městci navštíviti. O... i...

Kronika zpěváckých spolků.

* V Černé Hoře na Moravě zařídili dne 29. srp. tamější pokročilí občané čtenářsko-pěvecký spolek „Slavík.“ V Zbejševě na Moravě hodlají tamější národovci: p. Laštovka učitel, p. Fr. Hudeček, Železný a jiní dne 29. srp. založit čtenářsko-pěvecký spolek „Urban.“

Zprávy.

* **České divadlo.** Dne 27. srpna: „První den štěstí“ — dne 29. srp. „Romeo a Julie“, veliká operu v 5 jednáních, již dle Shakespearova dramatu sestavili J. Barbier a M. Carré. Překlad od E. Züngla. Hudba od Gounoda (poprvé) — Dne 31. srpna Romeo a Julie.

Kdož by neznal ony zářící dioskury nejněžnější lásky a věrnosti, nad nimiž Shakespeare nejvyšší kouzlo své musy, Jiří Benda, Bellini, Vaccai, v nejnovějším čase Gounod v operách téhož jmena, Berlioz v kantatě své nejdražší a nejsladší melodie byly rozprostřely. Pocházejíce z dvou sobě nepřátelských rodičů Monteků a Kapulettů ve Veroně nemohli se Romeo a Julie kojiti naději, že dosáhnou svolení k sňatku. Tu vymyslí Juliin lékař smělý prostředek. Pomocí jistého nápoje upadne Julie v tvrdý spánek, jenž se podobá smrti a odnešena jest co doměle mrtva do hrobky otců svých, aby — tak zněl plán — byla navždy krutým rodičům odumřela a k novému životu po boku milence procitla. Romeo nevěda na neštěstí o této lsti probodne se nad mrtvolou své milenky, která se napotom ze svého spánku probudí. Tuto látku zpracovali dle Shakespearea Barbier a Carré velmi obratně na libretto a Gounod užil těch nejpůsobnějších barev charakteristické a milostné hudby, aby nakreslil nám onen žár lásky, jenž šířil oba milence, což se mu také úplně podařilo. Ponechávajíce si zevrubný rozbor na příští číslo podotýkáme toliko, že se opera ta potkala u nás se skvělým úspěchem, k čemuž nemálo také přispělo vzorné provedení řízením p. B. Smetany. Velký účinek působily na obecenstvo mistrně malované dekorace: Bálová síň (1. děj) a zahrada (2. děj) od p. Kauckého. Solisté dostáli úplně svým úlohám. Uprava veškerá byla krásná — zásluha to ředitelstva. P.

* **Paní Aloisie Blažková-Ressová** vystoupila pohostinsku dne 12. srpna v Lipsku podruhé co hraběnka ve „Figarově svatbě“ a líbila se velice. Lipská Musikzeitung vyslovuje se o pí. Blažkové jak následuje: „Paní Blažková-Ressová dobytla si něžným svým sympathetickým hlasem, cituplným přednosem a harmonicky přiměřenými akcemi skvělého výsledku. Velkou arii C-dur žádalo obecenstvo k opakování a duetto B-dur musela paní Blažková-Ressová s paní Peškovou-Leuthnerovou opakovati.“

* **Výroční zkoušky chovanců pražské konservatoře hudby.** Co se zpěvu dotýče můžeme se o vyučovací metodě p. J. Förstra, jenž učí zpěvu elementárnímu a F. Vogla, prof. operního zpěvu pochvalně zmíniti. Absolvované žákyně p. prof. Vogla osvědčily jasnou výslovnost, pěknou vokalisaci a dobrý přednos. Slč. Fr. Poplova zpívala arii z „Lazebníka“, slč. Rubínova arii z „Jessondy“, slč. Ad. Eixnerova arii z „Dinory“ a slečna Voigtova arii z „Hans Heiling“, kterážto poslední zvláště zvukným a silným hlasem vyniká. V koloraturním zpěvu objevila slč. Eixnerova nevšední zručnost; avšak hlas její je příliš slabý a tenký. V celku daly všechny žákyně p. Vogla na jevo, že je hlas jejich dobrou školou uhlazen a značně vytríben. V nižším oddělení zpěvu nachází se sedm žákyň, z nichžto některé krásným a zvukným hlasem vynikají, jmenovitě to platí o nadané slč. Marii Spottové, které kyne při pilných studiích skvělá budoucnost; avšak i ostatní slečny, Fr. Barthova, Rosa Bílkova, Rosa Klučáková, Klara Pavlisova, Marie Proskovcova a Kateřina Schwarzova zbuzují krásných nadějí vyznačujíce se pilností a pěknými orgány. Co nám však při těchto zkouškách bylo zvláště nápadno, jest to, že jsme neslyšeli ani jedinou arii z českých oper neb vůbec do češtiny přeloženou. Nemůžeme věřiti, že by to bylo vinou p. prof. Vogla, jenž si svými českými sklábami o pěveckou literaturu naši dobyl značných zásluh; nýbrž máme za to, že toho vinu nese ředitel p. Josef Krejčí. Taktéž byly deklamace, které žákyně přednášely, naskrze německé. Nuže

co tedy prospívá české operě *pražská konservatoř*, na niž se tolik peněz českých obyvatelů vynakládá? — Nic! Žákyně se am učí opernímu zpěvu, aby prospívaly za naše drahé peníze — Němečům.

* **Pan Jos. Drahorad**, ředitel Malostranského Lumíra, přibyl ze své cesty po Slovensku opět do Prahy a přinesl sebou značný počet velmi zajímavých národních písní slovenských, které byl tam sebral. P. Drahorad hodlá je, opatřiv je přiměřeným průvodem, co nevidět tiskem vydati.

* **Pan Leo Lion**, Pražan a nadaný skladatel, jenž odbyv varhanickou školu pražskou byl nějaký čas učitelem klavírní hudby v Kullákově ústavě v Berlíně, pominul se smysly a dán jest ve Vídni pod poručenství.

* **Pan Arnold**, Moravan a druhdy tenorista u opery v Basileji, engažován jest nyní v Gdánsku (Danzig).

* **Pan Vavorský**, Pražan a kr. dvorní pěvec v Berlíně, jenž tam už od 26. srp. 1859 engažován jest, vystoupil dne 26. t. r. v opeře „Norma“ a obdržel v den desítiletého svého působení od ctitelů svých vavřínový věnec, na jehož listech zaznamenána byla jmena oper, v nichž výtečný náš rodák vystoupil.

* **Pan Ferd. Podhorský** vystoupil dne 13. srp. v Marianských Lázních v opeře „Noceh v Granadě“ co lovec a došel skvělého výsledku byv hlučně a často vyvolán.

* **Pan Cantarelli** (Trousil) zpíval s Augšburskou operní společností pohostinsku v Kaufbeurnu (v Bavořích) a líbil se velice.

* **Pan Hřímálý**, mladší bratr zdejšího ředitele orchestru král. zemského českého divadla, posud koncertní mistr v Amsterodámě, mešká na krátký čas v Praze, než nastoupí se slovutným našim Laubem cestu do Moskvy, kamž byl co profesor na tamější konservatoř se skvělými výminkami povolán. Měli jsme tyto dny opět příležitost mladistvého umělce slyšeti hrát v kruhu soukromém; genialnost jevila se již záhy v jeho hře, nyní přidružila se k ní úžasná dokonalost techniky a srdcejemná vroucnost výrazu. Neklameme se zajisté, stavíme-li p. Hřímálého již pro nejbližší budoucnost mezi nejprvnější houslisty, kteří sobě vydobyli světské slávy. Krásný a mocný jeho ton staví jej poblíže Laubovi, v němž nalezl nejen přítele horlivého než i podněcovatele horoucného. V zimní saisoně uspořádají společně smyčcová kvartetta v Moskvě, kterým Laube již dříve vydobyl tamtéž slavné jméno.

* **Ant. Rubinstein** složil velkou koncertní kantatu „Stavění babylonské věže“, k níž mu byl J. Rodenberg text podal. Co nevidět bude se skladba ta dávat v Královci.

* **Uprázdňená místa hudebnická.** Kapelnické místo c. k. měšťanského ostrostřeleckého sboru v Kadani (v Čechách) s ročním platem 100 zl. je uprázdňeno. Uchazeči o místo to necht se vykážou vysvědčeními z příslušných hudebních vědomostech kapelnických nejdéle do 15. září t. r. u velitelstva sboru: Schützencorps-Commando in Kaaden, a se vyjádří, že nastoupí místo dne 1. října. — B. Bilse, královský ředitel hudby nyní ve Varšavě, hledá koncertního mistra, jenž může nejen co solista, ale i ve hře orchestralní účinkovati. — Uprázdňeno jest místo kantora u evang. chrámu v Elbingu. Mimo svobodný byt 400 tol. ročně. Bude-li učiti zpěvu v gymnasiu, obdrží 250 tol. Uchazeči, majíce výtečná vysvědčení, necht se hlásí písemně do 15. září t. r. u magistratu v Elbingu.

Listárna.

Sl. zp. spolku v S. K podobné merendě můžete užít humor. sboru „Buřičové“ (pro 1 hlas a 4 žáky s průvodem piana) aneb smyčcového kvartetta v partituře neb v hlasích; v hudbu uvedl G. B. Bierey. Sbor ten obdržíte v opisu u F. Boučka v Praze.

 Příští číslo vyjde o celém archu.